

[Indenrigsministeren.]

lægge mig fast på. Jeg havde en anden, da jeg begyndte, det skal indrømmes, da var det også min indstilling, at hvis det kunne lade sig gøre, skulle det flyttes.

Jeg tror, de ærede medlemmer vil komme til at gennemleve den samme udvikling, jeg har gennemlevet, så jeg vil henstille til dem, at de ikke i dag — hvis jeg må bruge udtrykket — kridter støvlerne for meget for at komme til at stå fast, for jeg er bange for, at det kommer til at knibe lidt med at stå fast, når de har været ude at kigge det igennem og har fået lejlighed til i udvalget at drøfte spørgsmålet med de sagkyndige, for sagkyndig er jeg ikke på dette felt. Man har fra seruminstitutets side bestræbt sig på at decentralisere, hvad decentraliseres kan; således er der lagt centrallaboratorier ud, jeg tror i Odense og på Blegdamshospitalet — nu kan man jo diskutere, om en udflytning til Begdamshospitalet er en decentralisering — men i hvert tilfælde for Odenses vedkommende er det det. Man agter også, så snart man kan få forhandlingerne ført færdig, i Århus og Ålborg — i Ålborg er det jo et spørgsmål om enighed mellem amt og kommune om sygehusbyggeriet — at placere centrallaboratorier, som skal aflaste seruminstitutets daglige arbejde, og så flytte dem ud, så de kommer nærmere disse sygehuse, men alligevel på en måde, så vi bevarer det samlede overblik over centrallaboratoriernes arbejde og kan kæde deres arbejde sammen med forskningen.

Endelig vil jeg understrege, at seruminstitutet i 1938 flyttede en del af sin virksomhed ud til Hvidesten ved Lillerød eller Allerød — det hed vel Lillerød dengang. Det drejede sig om de forsøgsdyr, man ikke skal bruge i det daglige arbejde. Der er nogle forsøgsdyr, der skal være der hele tiden til kontrol, medens forsøgene står på — de må være i nærheden, det er klart — men dem, man kunne undvære i det daglige arbejde, flyttede man ud på daværende tidspunkt.

Der er i dag rejst spørgsmålet, om det ikke var rimeligt at tage Hvidestens beliggenhed op til undersøgelse. Det er jeg enig i. Det har været drøftet, og det er vel nu rundt regnet et år siden, det blev taget op af den daværende tilsynsførende, om det ikke var rimeligt. Vi har det sidste års tid

— hvis jeg må bruge udtrykket — med lys og lygte kigget rundt for at finde en passende ejendom, således at vi kan sælge Hvidesten, for at det ikke skal ligge deroppe til hinder for en byudvikling.

Jeg skal ikke gøre så farlig mange kommentarer ud over dette til udflytningen, men der har været en anden tanke fremme, som vel også kan komme ind under dette spørgsmål, og det er, om man ikke kunne dele instituttet. Det vil jeg fraråde. Efter min opfattelse og efter de erfaringer, jeg har høstet ved diskussioner, samtaler og beskrivelser, må seruminstitutet ses som en helhed. For det første betvivler jeg, at man kan skille så farlig mange ting ud af seruminstitutet, som ikke har en forbindelse med det øvrige arbejde derude. For det andet vil jeg tro, det bliver for dyrt, og for det tredje, at det vil være vanskeligt. Man hævder jo — selv om det ærede medlem hr. Mose Hansen ikke var helt enig i betragtningerne — at når man i andre lande ikke har fået et så fuldendt seruminstitut, som man har her, er det, fordi det i disse lande er delt. Jeg mener, at en væsentlig årsag til, at vort seruminstitut er så kendt, er, at man har det samlet. Takket være denne samling har vi fået de bedste specialister, idet vi har kunnet dele arbejdet ud, så videnskabsmændene har kunnet specialisere sig og arbejde hver på sit område.

Jeg har ikke så mange andre bemærkninger at gøre. Jeg vil takke de ærede medlemmer for, som jeg nævnte indledningsvis, den anerkendelse, man har givet seruminstitutet, og jeg vil håbe — der er flere ordførere, der har sagt, at en hurtig behandling var ønskelig — at vi kan få denne udvalgsbehandling sluttet, inden dette år rinder ud, ligesom jeg håber, at de ærede medlemmer vil blive enige. Jeg tror imidlertid, de vil blive enige med mig, når de har aflagt seruminstitutet et besøg, og når udvalgsarbejdet lakker mod enden.

Damsgaard: I modsætning til lovforslagets tekst, der er meget kort, må man sige, at den højtærede ministers tale var lang. Han prøvede at forklare os alt, men der var dog én ting, ministeren ikke kom ind på, nemlig mit spørgsmål, om ikke udvalget angående udflytning af statsvirksomheder havde undersøgt mulighederne for, at dette